

Arrest

**nr. 337 336 van 8 december 2025
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juni 2025 tot weigering van de afgifte van een visum type C.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 september 2025.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“Er werd aan de verzoekende partij de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter

van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...) toe gehouden zijn synthesesemorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesesemorie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 september 2025 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

De Raad dient vooreerst vast te stellen dat dit verzoek tot horen niet werd ingediend binnen de in artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de beschikking van 1 september 2025 met een aangetekende zending van 2 september 2025 naar de gekozen woonplaats van de verzoekende partij werd verzonden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet begon de termijn voor het indienen van een verzoek tot horen bijgevolg te lopen op vrijdag 5 september 2025, zodat de laatste nuttige dag om een dergelijk verzoek aan de Raad over te maken vrijdag 19 september 2025 betrof. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij niet aan dat enige vorm van overmacht haar verhinderde om tijdig een verzoek tot horen in te dienen.

Daarenboven kan de Raad de in het verzoek tot horen opgenomen uiteenzettingen niet bijtreden. De verzoekende partij geeft immers aan dat het schrijven van de griffie van 6 augustus 2025, waarbij zij werd verzocht om te duiden of zij al dan niet een synthesesemorie wenste neer te leggen, aangeboden werd op 11 augustus 2025 en bijgevolg dient te worden geacht te zijn ontvangen op 16 augustus 2025. Volgens de verzoekende partij liep de termijn voor de mededeling inzake het al dan niet neerleggen van een synthesesemorie daarom tot en met 23 augustus 2025. De verzoekende partij gaat met dit betoog evenwel uit van een verkeerde lezing van artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling volgt immers dat de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet vermelde termijn van acht dagen begint te lopen op de derde werkdag die volgt op de dag waarop de aangetekende zending aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde bewijst dat deze zending later dan de derde werkdag aan hem werd aangeboden. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de aangetekende brief waarbij de verzoekende partij werd uitgenodigd om mee te delen of zij al dan niet een synthesesemorie zou neerleggen op 6 augustus 2025 door de Raad aan de postdiensten werd overhandigd. De verzoekende partij erkent ook uitdrukkelijk dat deze zending haar op 11 augustus 2025, zijnde de derde werkdag volgend op 6 augustus 2025, werd aangeboden. De in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet vermelde termijn van acht dagen begon bijgevolg te lopen op 11 augustus 2025, zodat maandag 18 augustus 2025 de laatste nuttige dag was om op dit schrijven te antwoorden.

De mededeling dat de verzoekende partij een synthesesemorie zou indienen werd op 23 augustus 2025 aan de Raad verstuurd, zodat enkel kan worden vastgesteld dat dit schrijven niet binnen de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen werd verzonden en de Raad overeenkomstig deze bepaling het ontbreken van het vereiste belang dient vast te stellen.

Ter terechtzitting hierop gewezen, betwist of weerlegt de verzoekende partij het voorgaande niet. Zij vraagt de Raad evenwel clement te zijn, aangezien zij op huwelijksreis was op het ogenblik dat de brief van de Raad met de vraag of zij een synthesesemorie wenste in te dienen haar werd toegestuurd. Volgens haar kan dit "met enige goede wil" als een vorm van overmacht worden beschouwd. Overmacht kan evenwel enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien, noch vermeden (cf. RvS 11 mei 2006, nr. 158.609). Er kan niet worden vastgesteld dat een reis van 11 tot en met 17 augustus 2025 een dergelijke onvoorzienbare en onvermijdelijke situatie uitmaakt. De Raad wijst er hierbij ten overvloede op dat aangetekende zending waarbij de verzoekende partij werd verzocht mee te delen of zij een synthesesemorie wenste in te dienen op 11 augustus 2025 wel degelijk in ontvangst werd genomen en dat

zij tot en met 18 augustus 2025 – dus ook nog de dag nadat de reis waarnaar zij verwijst reeds was beëindigd – de mogelijkheid had om te antwoorden. Bijgevolg kan het bestaan van enige vorm van overmacht niet worden aangenomen.

Door voorts nog uiteen te zetten dat zij van oordeel is dat de bestreden beslissing getuigt van verweerders “*ouderwets koloniaal denken*” en door de redenen waarom zij het niet eens is met de motieven van deze beslissing toe te lichten, weerlegt zij de in de beschikking van 1 september 2025 opgenomen vaststelling evenmin.

Bijgevolg kan slechts worden geconcludeerd dat geen elementen werden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 1 september 2025.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK